

CHƯƠNG 2003: HỎI VÀ TRẢ LỜI QUA ĐỨC VÀ GIÀU.

Đức nói với tôi:

- Ở Việt Nam có nhiều người đọc bài viết của Thầy, họ nói tại sao tu mà còn như vậy? Cũng đánh trận, cũng điều hành giống như đời?

Tôi nói với Đức:

- Bộ Thầy không biết những bài viết của Thầy nó “nhức nhối” và cứng rắn sao? Là người mà hằng ngày đều phải đối phó với những sự việc, giống như “đánh trận”, bộ không biết những bài viết đó là những kỹ thuật, những thủ thuật để xử lý công việc sẽ khiến cho nhiều người đội sao? Nhất là những người chỉ biết quanh quẩn ngoài sân đếm vài mươi con gà hay cao hơn là những người chỉ nghĩ tu là ngồi niệm Phật mỗi ngày thì những lối xử lý công việc như vậy sẽ là quá nặng đối với họ.

Thầy dư biết điều đó! May là những bài vở đã được chọn ra và mức độ được làm nhẹ lại cho phù hợp với bài học chung hiện tại, chứ viết thẳng, cho những người như vậy đọc hết những gì Thầy đã từng làm, từng sắp xếp, từng kế hoạch,... chắc chắn, sau khi đọc, họ sẽ không còn gì để nói cả. Bởi vì, nếu chửi thì người ta sẽ không biết phải... gặp chuyện lúc nào... và nếu phục, thì người ta cũng không biết phải phục ở điểm nào... vì nhìn không ra các chiêu thức... Thôi! Thì cứ phải hết qua 1 bên, mình làm công việc của mình cần làm.

Người chỉ biết chửi thì chiều nào họ cũng chửi, vì cuộc đời họ chỉ có như vậy. Loại người đó ngoài thiên hạ có thiếu gì. Có cũng vậy, không có cũng vậy, không thiếu. Mục đích chính của Thầy là truyền đạt lại cho các đầu tàu những bài học kinh nghiệm, để các đầu tàu bớt ở sự nhọc nhằn. Coi như hôm nay, Thầy làm công việc lót đường để chờ đợi những con người có bản lãnh, có khả năng thực sự để chinh phục tâm linh của thiên hạ xuất hiện. Dẫn dắt tâm linh phải là người có trí tuệ.

Phải có kiến thức, có bản lãnh thực sự mới cảm ứng được và thấy được cái tính logic của Thầy. Có những con người như vậy thì chúng ta sẽ có được hàng triệu, hàng tỷ người khác. Ngược lại, nếu chúng ta có được vài chục, vài trăm, vài ngàn người chỉ thích chửi, thích nói xấu này thì chúng ta được cái gì? Có chăng là những cái thùng rác to tổ bố!

Đức hỏi:

- Con cũng có những nhận xét như vậy nhưng có nhiều người thuộc loại trên đã trong Pháp lâu năm thì làm thế nào để giải quyết được?

Tôi trả lời:

- Sự chống đối của họ cũng chính là sự sàng lọc dành cho họ. Họ càng chửi thì họ càng tự tạo cho họ những tấm lưới để sàng lọc cho họ. Họ tự động tách ra mình mà không cần mình phải dùng cách này, cách nọ để đẩy đi cả.

Họ tự đốt cầu thì không còn sang sông. Có thể thôi! Mây mù phải bay bớt để những người cùng chí hướng còn ngồi lại. Ta mới nhìn rõ mặt nhau để cùng làm việc mà không phải sợ những trắc trở nào khác xảy đến. Mặt khác, cũng từ những bất đồng chính kiến về những phương thức này, phương thức nọ nên Thầy cũng đã hạn chế lại những bài viết có quá nhiều kỹ thuật trong đó. Mình để dành cho học viện. Để đào tạo riêng, cho những đầu tàu của mình phải có cái riêng chứ!

Thầy cũng không cung cấp đại trà những gì mình nghiên cứu, làm việc, rút tía từ mấy chục năm nay cho toàn thể người và không phải người lẫn lộn được! Phải để dành cho các huynh trưởng của mình!

Giàu nói với tôi:

- Thưa Thầy! Bên Na Uy có mấy ông Việt Nam hoạt động chính trị, nghe nói con về Việt Nam, mấy ông hỏi xúc con: “Mày về Việt Nam làm gì? Đi chơi gái hả?”

Tôi hỏi Giàu:

- Em trả lời ra sao?

Giàu nói:

- Con nổi sùng, nói với mấy ông: “Ừ! Tui đi chơi gái đó! Mấy ông có muốn đi thì tui dẫn cho!”

Tôi nói:

- Nói gì ngu vậy? Em có thể nói với mấy người đó rằng: “Mấy ông nghĩ, tôi cần phải đi chơi gái sao? Chỉ có những đũa không có giá, không ai thèm mới nghĩ đến chuyện chơi gái mà thôi!”

Câu trả lời của mình phải là cái tát vào mặt họ, để lần sau, khi đối diện với mình phải biết lựa lời mà nói. Người ta đặt vấn đề gì cũng đồng thời người ta đang kẹt bởi vấn đề đó. Nó đặt vấn đề chơi gái cũng đồng nghĩa là nó đang muốn chơi gái. Dùng lời nói làm cái tát vào mặt của nó, bắt cần người đó bao nhiêu tuổi. Mình về Việt Nam làm chuyện Đạo, làm lại Kim Lăng của Đức Ngài, nó dám đem cái chuyện phi đạo đức vào lời nói thì cho nó một cái tát, đánh vào giá trị tự tôn và lòng thèm khát của nó. Một phần khác là Giàu phải sao đó nên mới có loại khiêm nhã, đặt vấn đề khiêm nhã đối với mình.

Giàu nói tiếp:

- Còn một ông nữa, khi coi trên báo Đuốc Sáng, hỏi con bài thơ của người tên Châu Nhật Tân là của ai vậy? Con nói là của Thầy. Ông nói: “Trời trời, thầy gì mà viết thơ ướt át vậy?”

Tôi hỏi Giàu:

- Rồi em trả lời sao?

Giàu nói:

- Thì viết cho tuổi thanh niên, học sinh thì viết như vậy có sao?

Tôi nói:

- Đáng lẽ em phải nói như vậy: “Như vậy ông cho cái gì là cứng?” Ông đó sẽ trả lời..., rồi em sẽ nói: “Như vậy mà ông cho là cứng sao? Ông nghĩ một người lãnh đạo tôn giáo, mà bàn tay của họ có thể vươn dài đến Na Uy, nơi mà tôi và ông đang bàn cãi đây lại là một con người ướt át và ủy mị à? Để tôi dạy cho ông! Một người mà có thể cứng cũng viết được, cũng sử dụng được, mềm cũng viết được, cũng sử dụng được, chiều nào cũng ứng sử được, đó là người khi đối diện, ông sẽ bị đánh té ngựa lúc nào cũng không hay. Khi phê phán một con người, không nhìn cho thật rõ ràng thì ông không có đủ bản lĩnh để xách dép người ta đâu!

Phải cứng cỏi, phải lý luận cứng cỏi, rõ ràng thì mình sẽ bớt đi cái loại dở hơi, ở không nói chuyện tầm xàm héo lánh tới. Những loại đó nó không làm gì được nên cũng không cần đến nó, nó cũng không có được một ý kiến xây dựng nào để mà nghe. Loại bỏ, đừng để hành trang của mình nặng gánh. Còn lời đồn, tiếng đồn chỉ ngừng lại ở người khôn. Hãy xem tiếng đồn ngừng ở khúc nào, người khôn đang ở nơi ấy. Có được một người khôn còn hơn có hàng trăm hàng ngàn người thấp trí bên cạnh, những người mà lời nói nào cũng có thể ảnh hưởng được nếu bên cạnh mình thì sẽ không lúc nào được yên và cũng không tiến được tới đâu!